

DÜŞÜNCE

Kültür - Sanat - Edebiyat

İslam ÖÇAL **YA ŞEHR-İ İSTANBUL**

Sonunda beklenen gün gelmişti. Çağ açıp kapatan, en büyük devletlere başkentlik yapan, en köklü kültürlere beşiklik eden, en ulvî kitaplara konu alan ve en önemlisi Peygamber Efendimiz'in iltifatına mazhar olmuş o kutsal şehre, İstanbul'a, yolculuğumuz başlıyordu.

Minibüs ile seyahat oldukça yorucuydu; nihayet ilk mola noktamız olan Bolu'ya varmıştık. Nisan ayındaydık. Doğal olarak insan havanın sıcak olmasını bekler ama sanılanın aksine hava çok soğuktu ve inanması güç olsa da kar yağıyordu.

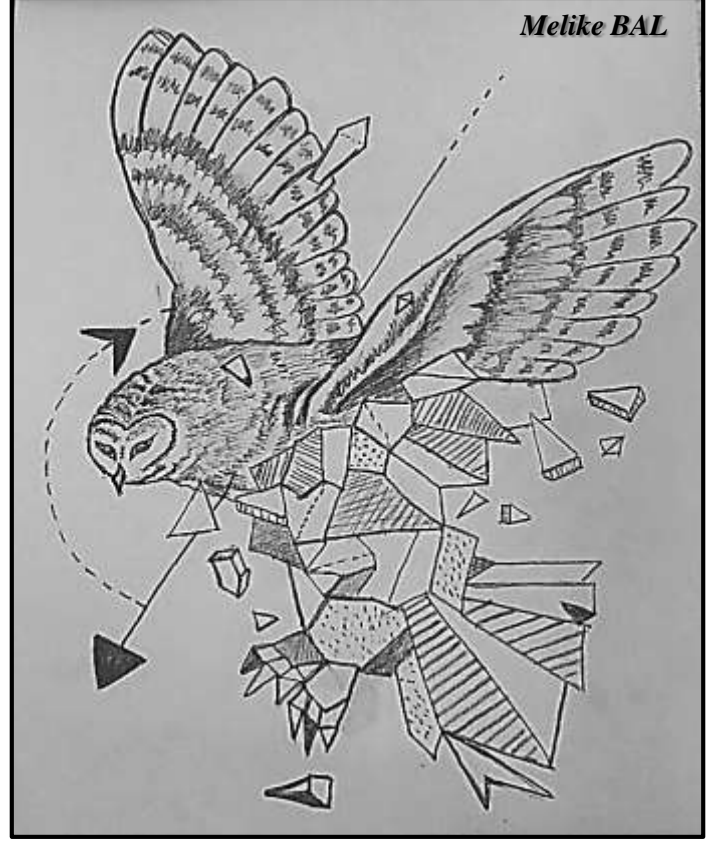
Yolculuğun moladan sonraki kısmında uyuklaya uyuklaya İstanbul'a varmıştık. Gözlerimi açtığımda gecenin karanlığı ile siyaha bürünmüş, günün yorgunluğunu atmaya çalışan Haliç karşımdaydı.

Ardından konaklayacağımız yere vardık ve sabaha kadar derin bir uyku çektik. Sabah uyandık, kahvaltımızı yaptık ve misafir olarak geldiğimiz Fatih Sultan Mehmet Uluslararası Anadolu İmam Hatip Lisesi'ni , eski adıyla Darüşşafaka Lisesi'ni kısaca gezdik.

Akşamüstü Eyüp Sultan'a gittik. Peygamber Efendimiz'i evinde yedi ay misafir etmiş olan Hz. Halid Bin Zeyd Ebû Eyyüb El- Ensârî'nin kabrinin burada bulunmaktaydı. Fatih Sultan Mehmet , İstanbul'u fethettikten sonra Eyüp Sultan'ın kabrini özellikle arayıp buldurmuş ve hâlen bütünlüğünü korumakta olan camii ve külliyesini yaptırmıştır.

Eyüp Sultan Camii'nin ihtişamlı görüntüsünden ve semtin uhrevî havasından biraz uzaklaştıktan sonra külliyenin hemen arka kısmında bulunan Pierre Loti tepesini ziyaret ettik. Tepe, adını o dönemde İstanbul'a gelmiş ve burayı ikinci vatan olarak benimsemiş olan Fransız yazar Julien Viaud'dan almıştır. Tepeden bakıldığında İstanbul'un gece ışıkları altında bizleri mest eden görüntüsüyle kıyıları döven Haliç'i görüyorduk.

Melike BAL

Artık saat gecenin geç saatlerine gelmişti, tekrar konakladığımız yere döndük ve bu uzun günün yorgunluğunu atmaya yataklarımıza yattık.

Gezimizin ikinci gününü dergimizin sonraki sayısında sizler ile buluşturacağım.

Sağlıcakla kalın...

Onur TOSUN **OKUMAK MI, YAZMAK MI?**

Okumak mı yazmak mı sizin için daha önemlidir deseler, hiç tartışmasız ikisini ayrı düşünemem. Böyle bir soru karşısında tek tarafı seçenlere de okumak ve yazmanın birlikte yapılmasını salık veririm. Onlara ikisinin bütün inceliklerini, aslında birbirini tamamlayan iki kavram olduklarını uzun uzun anlatırım. Fakat çoğu kişi ısrarla okumayı seçer. Belki daha kolay geldiği için, belki de üretmek istemedikleri için...

Evet, okumak her ne kadar hayal gücümüzü geliştirse de, bizi çok farklı dünyalara ve olaylara soksa da , insan kendini okuyarak ve düşüncelerini yazıya geçirerek geliştirebilir. Okuyarak temelimizi sağlam atarız, yazarak ise zihnimizin doruk noktasına doğru koşarız.

Olayları geniş bir perdeden görmeyi, düşüncelerimizi zirveye çıkarmayı öğreniriz. Türkçeyi doğru ve etkili kullanma gücümüz artarken günlük konuşmalarımızda sözcüklerimizi özenle seçip insanlarla iletişimimizi güçlendiririz.

Eğer kalıcı bir eser vermek ve yıllar sonra da yazdıklarım okunsun diyorsanız hemen yazma işine başlamayın. İlk yapmanız gereken çok okuyarak bilgileri biriktirmeniz, kendinizi geliştirmeniz ve bunu yazıya geçirerek hissettiklerinizi ölümsüzleştirmek olacaktır.

Fatmanur KORKMAZ **GÜN GÜZELİ**

Gün, sen doğduğunda utandı.
Yağmur sen ağladığında yakındı.
Ne çiçekler soldu haberin yok
Bir tohum gözlerinde canlandı.

Zaman dediğin aklından geçenler.
Hele bir bilsem de görsem içini.
Ömründe görmüş mü ki şu dağ ova,
Seni ve senin mucizeni.

Bak yine geliyor bulutlar aydınlığına.
Yağmur sana inat yağıyor.
Umut bu gece de uyuyacak gibi.
Güzelliğin nazar değdiriyor.

GERÇEK ARKADAŞIMA

İnsanın her anını paylaşacağı, ailesinden sonra en büyük destekçisi olan bir arkadaşına sahip olması lazım. Çünkü hayat öyle bir şey ki yalnız yaşayamıyorsun, güzel zamanlarını arkadaşınla paylaşma ihtiyacı duyuyorsun. Arkadaş öyle bir şey ki, iki nota bir araya gelip dünyanın en güzel melodisini oluşturuyorsunuz. Hayat o zaman sizin için daha özgür bir ortam sağlıyor. Sokakta, doğada, tepede... Her yerde yankılanır hale geliyorsunuz.

Okulda, sosyal medyada, saçma münakaşalarda beraber olmak şeklinde adlandırılan arkadaşlık, benim lügatimde yok. Arkadaşlık bunlarla sınırlanamaz.

Arkadaşlık, dünyanın en güzel hissini yaşatır insana. Tabii bunun için güven ve sevgiye ihtiyaç duyuluyor. Anılarını, gözyaşlarını, mutluluğunu emanet ediyorsun ona. Düşüncelere boğuyorsun, rotanı şaşıyorsun, hemen yanında bitiyor arkadaşının. Senin adına doğru kararlar alıyor. Yaşıyorsun sırtını düşünmeden, gösterdiği yoldan gidiyorsun, hayatına bir iz daha bırakmış oluyor.

Benim bir arkadaşım var. Devasa okyanuslara sahibiz biz. O içine attıkça okyanusun dibi yosunlanıyor. Yara aldıkça kasırgalar oluşuyor. Eksik hissettiğinde üzerine yağmur yağıyor. O öldüğünde ise kara okyanustan geriye sadece hiçbir zaman unutulmamak için açılan kocaman derinlik kalacak ben o okyanusa yağın yağmurum. Boğulma tehlikem olsa bile dibindeki yosunları temizlemek için varım.

Evrene bir mesaj bırakıyor olsaydım; "Benim bir arkadaşım var." olurdu. Abartmıyorum, hayatım boyunca Beyza gibi bir arkadaşına sahip olamayacağım.

Benim destekçim, sırdaşım... Kalbini bana açtığın için, bana kararlarımda doğru olanı seçmemde yardım ettiğin için teşekkür ederim. Güzel yüreğinden öpüyorum.

Saide NUR

O GELDİĞİNDE

İlmin sadakati ile çıktım yola. Bu öyle bir yoldu ki; her satırında düştüğüm, her dizesinde üşüdüğüm, yağmurlarına tutulduğum mavisine büründüğüm şiirim gibi, uzun uzun meşakkatli bazen ise çıkmaz bir yol, önüme çıkan engeller vardı, adını henüz hiç bilmediğim sokaklar vardı, sokakların ardından kalan ışısız lambalar vardı.

Yollarda onca insan vardı ve bir de o vardı...

Adımı hecelere ayırdığım, kırmaya kıyamadığım gül yüzlü öğretmenim, isimsiz sokakların rehberi ışısız lambaların ışığı gözümün nuru öğretmenim, sonbaharın sararmış yaprakları usul usul dökülürdü üstüme. İlkbaharın gelmesi ayları alırdı ama rehberimin gecikmesi bir günü bile bulmazdı. Ben onun rehberliğinde yürüyordum o ışısız yolu, karanlığa düşüyordum her seferinde, yeniden aydınlanıyordu baktığım yönüm. Sonra bir rüzgâr esiyordu ta öteden... İlmin, irfanın şiddetli yağmurları yağıyordu. Kara bulutlar hep üzerimizde, sonra bir güneş açıyor tarumar ediyordu. Bütün karanlığı, ardından ışıkları buluyordu yüzüm. Onu her defasında istiyordu yüreğim, o geldiğinde bahar oluyordu sokaklar. O geldiğinde yağmurla buluşuyordu asfalt. O geldiğinde umutlar yeşeriyordu, hayallerim gerçeğe bürünüyordu.

O geldiğinde zaman duruyor, hayat yeniden başlıyordu.

Mesude DURU

ELLERİNDEKİ İNSANCIĞA

İnsanın yaratılış sebebinin bir nevi insan için olduğunu düşünüyorum. Hiç kimse sadece kendisi için yaşayamaz. Nasıl olabilir böyle bir yaşam tarzı? "Pekâlâ olur." der gibisiniz. O zaman sorarım size; bir insanın böyle bir dünyada maddi gelire sahip olmadan hayatını sürdürebilmesi mümkün mü? Değil tabii ki. Para kazanması lazım. Bunun için de çalışması lazım. Çalışmak da topluma hizmet etmek değil midir? Hangi işte çalışırsanız çalışın, yaptıklarınız sadece başka bir insana yardım ediyor. İşte bu yüzden insan sadece kendisi için yaşayamaz.

Yaşadığımız çağda eski dönemlere göre okuma oranı gözle görülür bir artış göstermiştir! Hepimiz okuyup daha iyi yerlere gelmeye çalışıyoruz. Ailelerimiz bile bizim için bizden daha çok okuma mevzusuna önem veriyor. Bazen yaptıklarının yanlış olduğunu düşünüyorum. Çoğu aile büyükleri "Oku kızım/ oğlum. Memur ol, kurtar kendini." der. Yanlış değil midir bu? Sen kendini kurtarırsın da bu insanlık ne olacak peki? Farkında değiliz. Bencil bir nesil yetişiyor. Buna dur demenin vakti gelmedi mi? Geleceği birlikte kuruyorken, insanların bu düşmanlığı, başkalarına olan bu saygısızlığı niye? Neden bu neslin büyüğüne, küçüğüne değer vermiyor? Karşısındaki kişi aileden değilse, yakın arkadaş değilse ne oluyor? Artık etrafına bak güzel insan. Gelecek senin, benim, bizim elimizde. Sen bana, ben sana saygı göstermez; birbirimiz için hareket etmezsek nasıl yola devam edebiliriz?

Dinlediğim müzik beni rahatlatıyorsa, aldığım eğitim beni geliştiriyorsa, ailem bana bakıyorsa, dostum elimden tutuyorsa, onca insan benim için bir şeyler yapıyorsa ben bu insanları severim. Ben insanlık için yaşarım. Düşman bulmayın kendinize. Ne için yaşıyorsunuz? Ne için varsınız? Unutmayın. Daha iyi bir insanlık için hala umut var. Senin sayende...

ÖZLEDİM ÖĞRETMENİM

Yeryüzüne saçtığı ışıklarla mutluluğa, özleme, yüzlerde oluşacak minik tebessüme fırsat veren güneş bugün yeryüzünü ışıklarından mahrum bırakmıştı. Göz kırpmıştı sanki İnsanlara, mutluluğa... Belki de onun hayallerine kavuşacak gücü yoktu. Tıpkı Buğlem gibi...

Güneşin rüzgâra bıraktığı yeryüzü bugün inadına soğuk, inadına karanlıktı. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki; sıcak evlerinden dışarıya adımını atanlara " Ben buradayım." hissettiriyordu. Buğlem de rüzgârı iliklerinde hissedendenlerdi. İçinde boğuluverdiği özlemin, hasretin ve o sonu gelmez düşüncelerin arasında kaybolda da soğuğu hissetmişti. Titriyordu, içinde dalıp gittiği düşüncelerden kurtulmak için silkindi. Bir an önce eve gitmeliyim diye geçirdi içinden. Düşüncelerine karşın adımları hızlanmıştı. Koşar gibi gidiyordu eve. Tam binaya girecekken bir anda o özlem saçan gözleri evinin karşısında bulunan okulun bahçesine takıldı. Bahçede kakhahaları etrafa yankılanıveren bir kız görmüştü. Ona doğru yaklaşırken zorlukla kurtulduğu düşüncelere tekrar geldi. Öğretmenine gülen gözlerle bakan o küçük kızda kendisini görmüştü sanki on yıl önce boğazına dizilen hıçkırıklar yine istem dışı olarak varlığını yeryüzünde hissetmişti. Buğlem'in o hasret saçan, her okul görüşünde birini arıyormuş gibi etrafa bakınan, aradığını göremeyince ışığı sönen gözleri ağlıyordu. Bu küçük kız ona on yıl öncesinde yitirdiği öğretmenini hatırlatıyordu. Buğlem gözyaşları arsında onu hıçkırıklara boğan olayı hissedivermişti.

Öyle mutluydu ki o gün öğretmenini görecek. Yüreğine minik dokunuşlarda bulunacak ona öğretmen sevgisini tattıracak öğretmeniyle konuşacaktı. Nereden bilebilirdi ki? Duyacakları aklının ucundan bile geçmezdi. Okula geldiğinde üçüncü saatin gelmesini ipe çekiyordu. Öğretmenini özlemişti. Üçüncü saat zor da olsa gelmişti. Yüreğini yine tarif edilmez bir duygu kaplamıştı ki arkadaşından öğretmenin tenefüste sınıfa geldiği sınıfta onu sorduğunu, yanına gelmesini istediğini söylemişti. Kötü bir şey yapmamıştı ki hoca neden yanına çağırılmıştı? Sanki duyacaklarını önceden hissetmiş gibi yüreğini korku kaplamıştı. Yine de yüreğinde akışa geçen korku selinde boğulmadan kararını vermişti. Aşağıya iniyordu. Öğretmenler odasının önünde birkaç saniye duraklamıştı. Sonra içeriye girivermişti. Onu içeriye sürükleyen yüreğindeki merak mı yoksa ayaklarının olaya karşı gösterdiği hareket miydi? Bilemedi. Öğretmeniyle göz göze gelmişti. Bu bakış yüreğine az da olsa su serpmişti. Öğretmenin gözlerinin içi gülüyordu. Demek ki kötü bir şey yok diye geçirdi içinden. Öğretmenin güle yüzüne karşılık o da minik bir tebessüm oluşturmuştu. Onu görünce harekete geçerek kapıya doğru ilerleyen öğretmeniyle sohbete dalmıştı. Bu güzel sohbetten sonra sınıfa gitmek için harekete geçmişti. Harekete geçerken başka bir öğretmeninden bir söz işitmişti. "uzaklara gitmiyor ki hemen şurası." Bu ne demek oluyordu? Ne uzağı? Ne gitmesi? Öğretmeninden duyduklarını onaylatmak için gözlerini yine güzel yürekli öğretmenine çevirmişti. Cümlelerdeki bağlantıyı kuramamıştı ama öğretmenin gözlerine baktığında bir şeyler sakladığını anlamıştı. Bu bakış, bu işaretler bunların hiçbirini öğretmeninde daha önce görmemişti. Kalp atışları öyle yükselmişti ki kulakları olayı işitse de yüreği onay bekliyordu. O onay gelmişti. Öğretmenin tayini çıkmıştı. Yüreği dayanamıyordu. Bacakları sanki gücünü yitirmişti. Çöküş için harekete geçmişti. Ama direniyordu, direnmek zorundaydı. Hem yıkılmamak hem de gözlerinden akacak yaşa sahip çıkmak için. Bir ağlasa...Hıçkırıkları koridoru inletecek cinstendi. Kendisini sıktı sıktı, bir an öğretmenine sarılmak için yeltendi. Sonra vazgeçti yapamazdı. Sarıldığı an gözyaşları, hıçkırıkları onu dinlemeyecekti. Hıçkırıkları boğazına kadar yükselmiş; gözyaşları son raddeye ulaşmıştı. Buğlem'in yüreği daha fazlasına dayanamazdı. Ve izin isteyerek sınıfa çıkmak için harekete geçerken gözyaşları da dayanamamıştı. Ağlıyordu. Duyulmasın diye uğraştığı hıçkırıkları arkadaşının "Niye ağlıyorsun?" "Rana Hoca" nerede? Sözleriyle sınıf yankılanmıştı. Koşarak gitti lavaboya. Duyduklarına nasıl alışacaktı? O, öğretmeni olmadan yapamazdı ki! Bir kere olsun görmeden olmazdı. Hem daha doymamıştı ki sevmelere... Toparlanmaya çalıştı. Günlerce alışmaya çalıştı ama hani her şeyini yitirirsin de içinde bir umut kalır ya işte Buğlem günlerce o umuda sarılmıştı. Belki demişti, belki...

Ama son sarılışlarında içini öyle bir duygu kaplamıştı ki bir daha hiç görüşemeyecekler gibi, bir daha öğretmenini hiç göremeyecek gibi. Öğretmenin boynuna sarılmak istiyordu. Sarılıp gitmeyin demek istiyordu. Ama yapamadı öğretmeni elini bırakıvermişti. Boşta kalan elini düşünmüştü ve bundan sonra hep böyle kalacak olan elini, öğretmenin yanında tuttuğu gözyaşlarını arkasını döndüğünde istemsiz olarak yanaklarından süzülürmüşü. Ağlıyordu, çok bile sabretmişlerdi. Arkasını dönüp öğretmenine son kez sarılmak istedi ama bunu yapacak gücü yoktu, okul binasından çıkar çıkmaz bir duvar dibine çökmüştü. İki elini ağzına kapatarak o kadar içli ağlamıştı ki o hıçkırıkları hala yakınlarında hissediyordu.

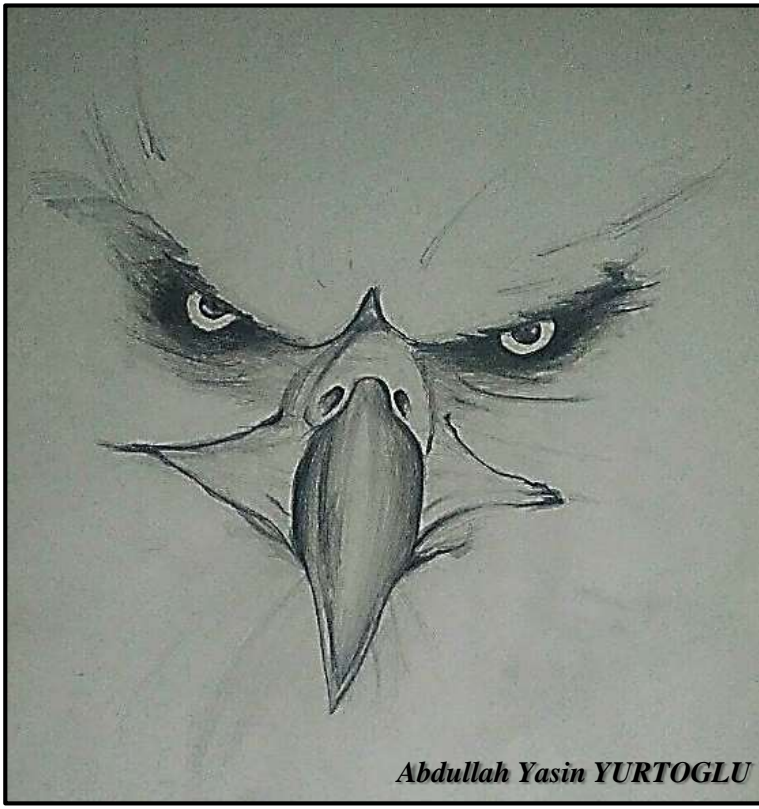
Silkindi, dalıp gittiği hikâyesi yeniden canlanmıştı sanki. O hasret dolu gözleri hala ağlıyordu. Evine doğru tekrar yola koyulurken düşündüğü tek şey vardı; özlem diye bildiği üç günlük ayrılık, ayrılık değildi. Özlem, boğazına her geçen gün dizilen hıçkırıkların yaş olup akması ama o duygunun yüreğinde her defasında daha fazlasıyla hayat bulmasıydı.

Osman AYANTAŞ KADIN...

Bana şiir yazdıran kadın
Gökyüzünü kaplamış silüetle
Bana bakmayı kes artık
Senin her bakışında daha hızlı atıyor kalbim

Bana sevdayı öğreten kadın
Gülüşünle yaktığın şu kalbi
Söndürmeye gel artık
Her gülüşünde küllerimden yeniden doğuyorum

Bana gülmeyi öğreten kadın
Sen ol ki bahçemizden bahar hiç gitmesin
Gül ki aydınlansın evimiz , açsın tüm çiçekler
Çünkü bir gülüşün dünyaya bedel

Abdullah Yasin YURTOGLU

Ali EKİCİ FARK ETMEK

Bugün;
Seni özlediğimi fark ettim.
Sesini duyduğumda, yaşadığım huzuru,
Gözlerine baktığımda,
Anlamsızca güldüğümü,
Fark ettim sen yokken.

Ben;
Seni o kadar severken,
Sevdiğimi söyleyemediğimi,
Fark ettim.
Başlarda tatlı tatlı bakarken,
Sonrasında;
Acı acı ağladığımı fark ettim.

Senin;
Bana ilaç gibi geldiğin,
Günden sonra senin yüzünden
Her gün yavaş yavaş öldüğümü fark ettim.
Öncesinde; her gülüşünde sevinirken,
Sonra yavaş yavaş, her tebessümünde
Kaybolduğumu fark ettim.

Kaderim;
Dediğin günden sonra,
Kaderimi değiştirmek için,
Allah'a yalvardığımı fark ettim.
En önemlisi de;
Bir zamanlar, en çok,
Seni sevdiğimi fark ettim.

Buse AKTAŞ SENSİN...

Şu fani dünyada, dünyanın gelip geçiciliğini bilmem hiç düşünüyorum musunuz ya da düşündünüz mü? Ben sık sık düşünüyorum, hayatı sorguluyorum kendimce. Ve her şeye rağmen hayat yaşamaya değer diyorum. Peki, o zaman hayatını yaşamana, sahneye çıkmana engel olan biri mi var hayatında?

Başkaları ne der korkusu mu? Kim bilir kaç kere kendi kendini ezdin bu korkuların yüzünden? Hatta kendi kendini yiyip bitirdin çoğu zaman farkında bile olamadan. Bildiğin soruya parmak kaldıramadın, çünkü korkuyorsun. Ya verdiğin cevap yanlış olursa ve seninle dalga geçerlerse?

İnsanlar seni küçük görebilir, aşağılayabilir, umursamayabilir. Lakin önemli olan senin buna ne kadar izin verdiğin. Kafanın içinde bunları ne kadar düşündüğün... Düşünme! Kendini geliştir, sabah kalktığında her şeyden nefret edeceğine, oluşan düzeni düşün, bakış açımı değiştir.

Kaç kere yapmak istediklerinden yapamam korkusu ile vazgeçtin?

Yüzlerce, binlerce kez mi? Hem de neden biliyor musun? Çünkü sana "yapamazsın!" dediler. Çünkü yapacağımı senden başka kimse bilmedi. İçinde yaşadığım savaşı, dışarı yansıtmadın diye duygusuzun teki oldun belki. Ya da sinir uçların çok gergin dolaşırken en ufak şeye ağladığın için sulu göz oldun. Sen, bu dünya da her şey oldun. Olmaya da devam edeceksin, işte bu yüzden insanlara yaranamazsın. Bunun için kendini feda etme, bu hayatı kendin için yaşa. Hedeflerini, hayallerini yüksek tut. Başarısızlıklarını sırtında taşı ama sürekli onlara bakma. Geçmişini önüne sürersen olduğun yerde sayarsın.

Madem uyandın. Madem güneş doğdu. Yaşamak zorundasın, kendine bir şeyler katmak, çok çalışmak zorundasın. Çalışmaktan zevk almalısın ki kendine ait küçük bir dünya yaratabilesin. Kimse, gökten zembille inip başarılı olmadı bu dünyada.

Çok düşecek, düşürüleceksin. Dizlerin kanayacak, kelimelerin susacak belki, duvarlar bile seni anlamayacak. Bu pes etmen gerektiği anlamına gelmiyor. İşte o zaman sağ elinle sol elini tut ve kendini kaldır. Yapacağına inan! Kendine olan inancın artsın. İçinde ki sese kulak ver ki seni doğru yola götürsün. Eleştiri kabul et ama hayatını şekillendirmesine izin verme. Dizlerini kendin sar, kimseden yardım bekleme. Güçlü olan senin zihnin. İmkansız diyebilirler bu onların zihninin sınırı. Bu onların sınırı senin değil. En azından dene. Yapmamış değil yapamamış ol. Dene! Yenil.

Bir daha dene. Kaybet. Başarısızlıklarından da gurur duy. Deneyebiliyorsan başarmak üzeresindir. Unutma, seni senden iyi kimse bilemez. Kafanın içindeki sesleri dinle, boş oturma, tek bir saniyelik göz kırpmaya o an bile senin için çok değerli olmak zorunda. Kafanı, kendi Güçlü olan sensin! Boş işler ile oyalama. Öğren ki öğretebilir. Öğren ki birileri sana saygı duysun. Hayattan zevk al. Seni diğer bütün canlılardan ayıran insan olmanı sağlayan bir şeye sahiptin. Bunu kullan.

Sana söylenenleri süzgeçten geçir ve kendin için yararlı olanlarını seç al. Her şeyi kötü görme. Damarlarında dolaşan kuvvet başkasına benzemez. Asla verdiğin sözlerden cayma. Kırmalarına, üzmelerine izin verme. Kendine inan. Yapabileceğini bil. Hayat diz çöktürebilir sana unutma ki bu seni daha güçlü yapar. Arkanda kimse yokken neyi başarabildiğindir inanç. Yenilmişsin, ezilmişsin, güvenilmemişsin, reddedilmişsin. Bunların hiçbirisi umurunda olmasın. Güçlü olan sensin, senin zihnin! Gülümse...

İrem VURAL

DUA İLE GELEN KARDEŞ

Daha beş yaşındaydım. Kreşe gidiyordum. Arkadaşlarımın çoğunun kardeşleri vardı. O zamanlar tek çocuk olduğum için oldukça kıskanç ve bencil bir yapıya sahiptim. Ama arkadaşlarım kardeşlerimden, onlarla oynadıkları oyunlardan bahsettikçe kıskanıyor, kendimi yalnız hissediyordum. Son aylarda iyice şımarmış; gerek kreşte, gerek evde hep huzursuzuk çıkarıyordum. Annem sonunda bu saldırgan hareketlerime dayanamamış, beni karşısına alarak e sorunum olduğunu sormuştu. Sanki günlerdir bunu bekliyormuş gibi ağlayarak her şeyi anneme anlatmış, bir kardeş istediğimi, ona çok iyi bakacağımı ve onu koruyup kollayacağımı söyledim.

Annem zamanı geldiğinde benim de bir kardeşim olacağını ama önce sorumluluklarımı yerine getirmem gerektiğini söyledi. Bunu kreşteki arkadaşlarımla paylaştığımda “ Dua et o zaman kesin kardeşin olur “ demişlerdi. Çocuk akli her gün yatmadan önce gözlerimi kapar, eğer bir kardeşim olursa artık uslu bir çocuk olacağıma dair söz verir ve dua ederdim. Yaklaşık bir buçuk ay sonra annem yakın bir zaman da ailemize yeni bir üye katılacağını söylediğinde hem mutluluktan havalara uçmuş, hem de dua ettiğim için olduğunu düşünerek sevinmişim. Artık her gece yatmadan önce ne istersem onun için dua ediyor, sürekli her şeyin olacağına inanıyordum. Tabii o sırada annem ve babamın beni gizlice dinleyip imkânsıza kaçmayan hayallerimi sanki biliyormuş gibi gerçekleştirdiklerinden bir haberdim.

Kardeşim dünyaya geldiğinde onu ilk kucağıma aldığım ve yüzünü ilk gördüğüm an minicik yüzü ve ellerine bakarken adeta büyülenmiş, onu hep koruyacağıma söz vermişim. O zamanlar çocuk aklımla kardeşimi dua ederek Allah’ın bize gönderdiğine inanıp, leylekleri saçma bulmuşum.

Berke ŞENOĞUZ

Üzerinden yıllar geçse de hala aklımıza geldiğinde ailem ve ben için özel olan bu hatıra tebessüm etmemizi sağlar.

Berkay Hamza ÜN

SEVGİ

Nedir sevgi ?

Tarifi olmayan duygular mı ?

Yoksa akıl ile kalp arasında bir köprü mü ?

Bilemezsin kalpte olan duyguları

Sen söyle nedir bu aşkın adı ?

Can olur canan olursun

Kalbindeki aşkla kül olursun

Yanarsın tutuşursun aşk ile mecnun olursun

Leyla gibi sever, damlalarla göl olursun...

Düşünürsün acaba ne yapıyor diye

Adını sayıklar uyuyamazsın gecelerce

Susma konuş haydi sen de söyle

Bu mutluluk denen illetin adı ne ?

Saidenur DABANCI

MAVİSİNDE GÖKYÜZÜM

Sabahın en güzel tonlarıydı, denizin gelgitleri kaldı en son hatırımda, sabahın rüzgârı vurdu tenime, gökyüzüm yine aynı tonunda aratmıyor denizimi, sonra bir nefes alıyorum. Ciğerlerim bayram ediyor. Sonra bir nefes veriyorum, bütün dünya ağlıyor. Ardından yağmurlar yağıyor üstüme toprağımdaki filiz can buluyor ben ise o sıralar can veriyorum. En yakından hissediyorum kokusunu toprağın, belki de bu ayrılık kokusunu toprağın kokusuna bağlarım. Hazır değildim bu son verişe. Başlangıçları yaşayamamıştım en derin derinden hislice, gün batıyor.

Toprağımda hiç ses seda yok, yeryüzünde tek bir sesi işitiyor kulaklarım. Toprağa can veren yağmurun ritmini... Öyle bir edada buluştum ki gökyüzüyle canım yukarılarda bir yerde... Ruhum sonsuzluğa erişte, bedenim ise soğuk toprağında ürperişte... çok bir şey değil üzüldüklerim sadece onu bu dünyada göremeyeceğim geldi aklıma.

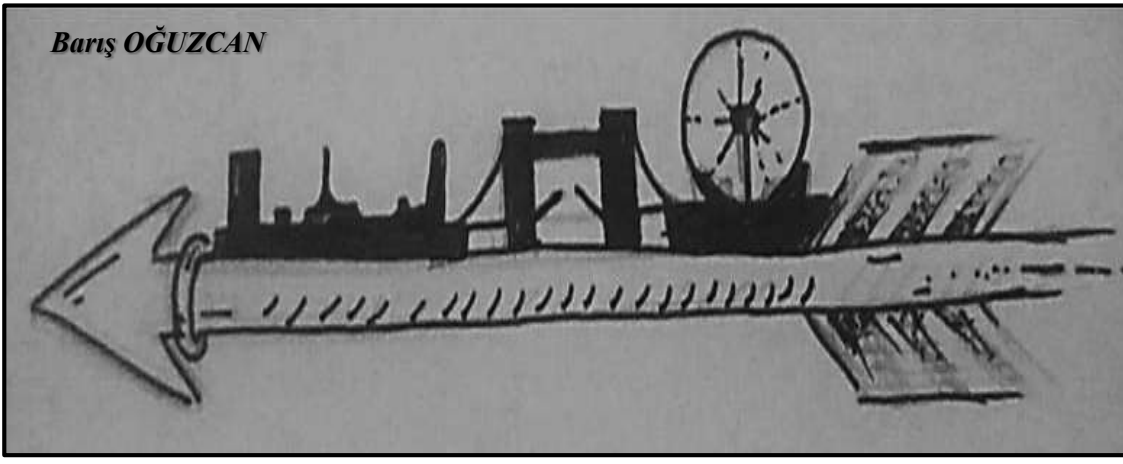
Sabahın ardında en aydınlıkta yüzüm, şimdi çok uzaklarda mavisinde gökyüzüm...

Beyzanur GÜNEŞ

YARINLARIMA SEVGİLERİMLE

Şu an yaşadığın ortamda sıkça karşılaşılan fakat çok fazla fark edilmeyen bir sorun var, sakın unutma. Saygı ve sevgi eksikliği...

Etrafta gördüğün şeyler saygı ve sevgiden ziyade bastırılmış nefretler. Bunlar, gün yüzüne güneş misali eninde sonunda çıkacak. Dikkat et, sakın ola hazırlıksız yakalanma. Ortaya çıkan nefretleri mutlaka rüzgar alıp uçuracak. Sen sadece o rüzgarın dinmesini bekle. Ardından yağmur bulutları saracak etrafını umutların şemsiyen olsun zarar vermesinler sana. Zamanla aşık olacaksın. Her şey toz pembe gelecek sana. Tüm dünyayı karşına alabilecekmış gibi hissedeceksin. Sakın o hataya düşme. Çünkü yaşın ilerledikçe anlayacaksın dünyanın kaç bucak olduğunu. Ha bide kıskanma başlığı altında seni kısıtlamalarına asla izin verme. Asla onların düşünceleri için kendi hayallerini yutma ,sana kendi benliğini unutturmamalıdır. Sonuçta her şeyden herkesten ziyade ilk önce kendine olan saygın var bunu hiçbir zaman unutma sana bir de dipnot ” sevgi sana bir şeyler katmalı , senden Bir şeyler götürmemeli ”

Güneş İŞİKOĞLU BULANIK BERRAKLIK

Düşünün; birden ruhen huzursuzluğunuzu hissettiğiniz zamanları, birden çok fazla kırılınca o susuş anınızı, o yıkıntılar içindeki berbat hissi anımsayın. Ağlarken titreyen çenenizi, gözleriniz gibi dolu dolu olan hayat suskunluklarınızı...

Berrak bir su gibi görünüp içinizde yosun ve yabancı otları, baharlarda çiçek açıp, kışın dağlarda açan kardelen olmayı, soğuğa direnmeyi her defasında... Çöküşün kalkışını anımsayın. Dışardan her şey iyi, güzeldir. Parlarız, capcanlı renklerle yaşarız hayatı, peki cam kırıklarına basarak yürüdüğü yollarını, o güldüğü rengârenk anlarında yapayalnız hissettiğimizi bilirler mi? Kılıf giydirdiğimiz hayatlarda bilemeyiz. Kılıfları çıkarsak hepimizin akıntısı mükemmeldir. Anlaşılmayınca gizleriz, içimizdeki okyanusa bir yosun daha atarız bu bizim berraklığımızı bulandırır. İçimizdeki bulanıklık, huzursuzluk yaratır. Huzurlu-huzursuz bir birey oluruz.

Hadi o kılıfları çıkartalım, o sahte gülüşleri kenara koyalım. Ağlamadığın o zamana ağla, ne seni huzursuz hissediyorsa at içinden anlat hiç mi birisi yok? Al eline bir kitabı umut vadeden, ruh halini anlatan, oku. İçinde okyanusu berraklaştır, kılıfa gerek duyma, sırtına fazla yük alıp yakma kendini, susma bağırman gerekince bağır çağır için bulanık kalmasın. Çık o kışın kardelen açan inadinla o okyanusun yüzeyine, boğulma, kalkış anını biliyorsun, kalk ve susma, ağla, konuş. Yosunları koyma içine. Büyütme onları, masmavi olsun için gökyüzü gibi. Bak her sabah o gökyüzüne, gülümse.

Fırat KAYACI EVRENDEKİ ZITLIKLAR (DUALİTE)

Yaşamdaki her şeyin bir zıddı vardır. Zıtlığın olmadığı yerde deneyimin bir anlamı kalmaz.

Soğukluk sıcaklığın yokluğudur. İyi, kötü olduğu için vardır.

Yani hiçbirini birinden ayıramaz. Tüm varoluşun anlamı kendi farklı versiyonundan alır. Evren öyle mükemmel bir düzende işler ki hiçbir şey boşuna yaratılmamıştır.

Zıtlığın olmadığı yer Tanrı'nın bulunduğu yerdir. Çünkü arada deneyimlenen her şey zaman ve mekan dışındadır. Unutmayın Tanrı bizleri kendi deneyimleri ile kendini deneyimler. Biz insanlar her an kendi gerçekliğimizi yaratıyoruz bir deneyim bir üst deneyime açılan kapı oluyor. Biz her şeyi tanımlarken onun tam zıddını kullanırız. Evrendeki hiçbir şey kendi başına bir anlam ifade etmez. Her oluşum anlamını kendi farklı versiyonundan alır.

Mesela ,kötülük diye bir kavram olmasaydı iyiliğin ne demek olduğunu nasıl anlayacaktık?

Bu kavramı neyle karşılaştıracağız?

Yaşamda hiçbir şey yoktur ki karşıt anlamı bulunmasın. Öyle olsa onun ne olduğunu zaten açıklayamayız . Her kavram kendisiyle zıt kavramla anlam buluyor .Havalar sürekli sıcak olsa havanın sıcak mı veya soğuk mu olduğunu anlayabilir miyiz sizce? Huzur ve dinlenmenin değerini ancak sıkıntılı ve yorgun zamanlarda anlarız. Aksi takdirde hiçbir şey anlam ifade etmez.

Bu durum her şeyin bir anti(karşıt) varoluşu vardır.

Peki evrenimizde bir antisini var mıdır?

Hatice Kübra KAPITAŞI SENİN ADIN KAVUŞMAK OLSUN

Limanlar, duraklar var. Bir de istasyonlar var hüznün yüklü, geçilen yollar , ya da özlenen perdeler var ya da bir ömür boşuna beklenen o saf sevgimiz vardır .

Birer pencere önü çiçeği oluşumuz var , öylece durup bekliyoruz ki bütün kalbimiz açmışız , rengarenk çiçekler açıyoruz. Güzel günler sunuyoruz, uykusuz geceler bırakanlara kavuşmak koymuşuz bizi sulayacağı zamanın adını.

Limanlardan da bahsedelim dalgalar yükselir bazen durgundur. Seni umutla beklerken yükselmiştir dalgalar , umudum kesilir durgunlaşır dalgalar. "kavuşmaktır adı o dalgaların ötesinden gelen bir gemi ve martılar, acı acı feryat etmiyorlar bu sefer neşeliler işte bu da bir kavuşmak zamanı alandır.

Duraklar istasyonlar yollar ve kaç kere geçilmiş bilinmez, ayak izleri kalmış birer film şeridi kafanda oynayan , tek tek her anın hatırlandığı zamanlar ,tekrar o anlar gibi geçecekmiş gibi bir umuttur kavuşmak... gelelim duraklara duraklar boşuna beklemiş zamanı harcamış ,yüreği de bir o kadar harcanmışların yeridir. O duraklara otobüsler gelir gider binlerce insan gelir gider ama bekler birisi gelecek o otobüsü bekler buda bir kavuşmaktır. İnsanlar el sallayarak uğurlanan gözyaşlarında boğularak bol bol giden yolcuların olduğu yer bazıları da mutlulukla el ele göz göze gider o istasyondan. Tek gidişlik biletleri bekler istasyondaki umutsuzlarda umutsuzlar da ,belki her istasyon dönüşü gider ama gider gelmese de... göz yaşları süzülür bazen içe bazen dışa o istasyon uçurumu olur yine gider o uçuruma buda bir kavuşmak.

Şu dizeler de Sebahattin Ali'den en güzel kavuşmayı anlatandır :

Fırtınalarda yolunu kaybetmiş gemi misali

Rotasız ve pusulasız kalmışken yüreğim

Ve hoyratça savrulurken limandan limana

Teslim olmuştu kederime

Apansız sana rastladım o limanda

Sen benim adını koyamadığım

Senin adın kavuşmak olsun.

İrem DENİZ BA.....BA

Eğer burada olsaydın...

Sevmezdim seni, yakardım da tekrar küllerini

Ateşe atardım ömür gözlerinin rengini...

Eğer hâlâ nefes alıyor olsaydın

Seni içme çeker, çekerdim ve

Tekrar boşluğa salardım

Rüzgâr olur, saçlarımı okşardın

Her sonbahar üşütürdün ellerimi...

Senden sonra o çok sevdiğin gökyüzünde

Bahar güneşi artık yok

Hep, hep kar var

Hüzün dolu gece ve gündüzlerde

Alelcele üzerime yağar...

Nefes nefese kalmış kapımda anılar

Sen, soğuk toprak altında uyurken ve

Naçiz vücudunda otlar biterken

Bıraktım, kalsınlar kapıda. Ne önemi var?

İSTANBUL'DA BİR MEDUSA

Yerebatan Sarnıcı, İstanbul'un gözde turistik yerlerinden biridir. Gerek Medusa Efsanesi olsun gerekse mimarî yapısından dolayı oldukça ilgi çekici bir tarihî bir yapıdır. Sarnıcın bulunduğu yerde önceden bir bazilika olduğu için "Bazilika Sarnıcı" olarak da anılır.

Daha kapıdan girer girmez tarih, yaşanmışlıklarla etkisi altına alıyor sizi...

Bu görkemli yapı hakkında kısaca bilgi verecek olursak, Bizans İmparatoru Justinianus döneminde, 38 yılda tamamlanmıştır. Sarnıç o dönemde su deposu olarak kullanılıyormuş ve 100 bin ton su depolama kapasitesine sahipmiş. Mermer sütunların her biri 9 metre boyunda ve bu devasa alanda toplam 336 sütun bulunmaktadır.

Öğrendiğimde ilgimi çeken şeylerin başında eski dönemlerde sarnıç içindeki ulaşımın sandal ve kayıklarla sağlanıyor olması oldu. Düşünsenize yerin onlarca metre altında sandal ile ilerliyorsunuz.

Sarnıcın içinde toplam iki adet Medusa başı bulunuyor. Efsaneye göre çok güzel bir kız olan Medusa, Zeus'un oğlu Perseus'u seviyordu. Aynı zamanda Athena da Perseus'u seviyordu ve Medusa'nın güzelliğini kıskanıyordu. Bu yüzden Athena, Medusa'nın hayranlık uyandıracak güzellikteki saçlarını lanetli bir büyü ile yılanı çevirdi ve ona bakan herkes taşa dönüşmeye başlayınca Perseus da Medusa'nın başını keserek bu duruma son verdi.

Bu gizemli sarnıcın akılda kalıcı bir başka tarafı ise "Gözyaşı Sütunu". Sütunun üzerinde gözyaşı şeklinde oymalar mevcut ve sürekli ıslak olması nedeniyle "Ağlayan Duvar" adını almış. Bu sütunun yapıma amacı, bu devasa bazilikanın yapımında ölen yüzlerce kölenin anısını yaşatmakmış.

Gezmesi fazla vakit almayan ama geride uzun süreli hisler bırakan etkili bir tarihî mekân :
Yerebatan Sarnıcı.

**Hazel KEMİKKIRAN
KANARYA**

Zamansız iki günüm geçti.
Bak! Anlatayım sana.
Zamansız ilk günümde
Sadece Ay'ın aydınlığı,
Gecenin büyüğü ve
Bilmediğim bir cıvıltı vardı
Ay, kendinden habersiz
Bir o kadar da bencil.
Gece kendi büyüünde.
Aklıselim bir hal.
Cıvıltı ise...
Ne sen güzelsin onu yanında
Ne de bu gece.
Zamansız ikinci günümde
Tan, biraz daha belli etmişti kendini.
Çiy düşmüştü her yere ama
Nedense kalbin hala kuru...
Bir de yine o ses...
Gitgide kendine çekiyor.
Tan'a baktım.
Biraz daha emin kendinden.
Daha aydınlık her yer.
Çiyle biraz daha yumuşamıştı sanki.
Yağmur değil ama daha yumuşak.
Kalbinden bile.
Ve o cıvıltı, ses... Her ne ise.
Sabahın soğukunda, bedeninin
Başından ayrılmadan öten kanaryanmış.
Ben bilemedim.
Zamansız iki günüm geçti.
İlki benden beni aldı,
İkincisi benden seni.

**Berk KADAŞ
GECE**

Uyumak istiyorum, uyuyamıyorum...
Saat 1, 2, 3 ve 4...
Korkularım var mesela,
Korkuyorum...
Gözlerim kapanınca yalnız kalıyorum...
Ne zamanın ötesinde
Ne bugün, bu saatlerde
İşte o zaman unutuluyorum...
Ve kaybetmekten
En çok o zaman korkuyorum.
Bir de kaybediyorum ya hani
Sonsuzluğa gömülüyorum
Sorgusuz...
O zaman da sığdıramıyorum hasreti
Kalbime, anılara, aklıma, defterlere, tarihe
Ve sevdiklerimi kaybediyorum birer birer...
Fırçamın tuvale degen son darbesi...
Bu yaptığım en soğuk resim işte
Hasretle...
Kimsesizken dokunuyorum son kez.
Son bir derin nefes...
Ve fırça elimden düşer
O an kopar beni bağlayan şey bir güle,
Bu soğuk resmin karşısında o da solar.
Kimsesizce...
Sessizce çığlık atar ama;
Dedim ya işte...
Kimsesizce.

**Deniz İrem KIRPIK
ARZUHÂL**

O zamanlar karanlıktı etraf
Arada sarhoş bir ışık sızardı
Kırpiklerim arasından dökülen yaş
Bilmeden
Annemin yüreğini yakardı.

Duyulmazdı hiçbir ses
Hissedilen soğuk, uzak diyarlarda
Sade çıplak bir nefes
Zaman karşısında soluk soluğa...

Şimdilerde deli gönlüm
Sonbaharın haşın soğukunda
Ne kendini bilmekte, ne de bildirmekte
Elleri cebinde, ıslak kaldırımlarda
Salınarak yürümekte...

Nefesim...
Öyle ki yaşamı hep
Var olmak ile olmamak arasında...
Her saniyenin ölümüne kucak açtığını bilerek,
Çaresiz, tumturaklı bir hayat yaşamakta.
Şimdi o, hayâlin bilinmezlerinde kulaktan kulağa...

Mehmet ÜNKAN- Samet İLHAN OKUL MÜDÜR YARDIMCIMIZ TARİHÇİ, YAZAR ZÜLKİF SARITEPE İLE SÖYLEŞİ

- Merhaba hocam. Dergimizin bu sayısında söyleşi sayfamızı size ayırmak istedik.
- Nezaketinizden dolayı teşekkür ediyorum.
- Bize kısaca kendinizden bahseder misiniz?
- 1979 yılında, ananın tabiri ile buğdaylar firik iken, Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı Alacahan nahiyesinde dünyaya geldim. İlköğretim ve Lise eğitimimi Alacahan nahiyesinde tamamladım. 2001 Yılında Erciyes Üniversitesi Tarih bölümünden mezun oldum. 2002 yılından itibaren Milli Eğitim Bakanlığımıza bağlı kurumlarda tarih öğretmeni ve idareci olarak görev yapıyorum.
- Teşekkürler hocam. Hobilerinizi ve sizi tanımlayacak özellikler de bilmek isteriz.
- Kitap okuma ve yazı yazmayı çok seviyorum ancak bunları hobi olarak değil bir ihtiyaç olarak görüyorum. Futbol oynamak ve bisiklet kullanmak benim için zevkli. Türk tarihinde kullanılmış başlık ve şapkaları biriktirmek ayrıca ilgi çekici benim için... Uzun yıllar gurbette yaşadığım için sıla özlemi her zaman vardır.
- Gerçekleştirmeyi istediğiniz projeler var mı?
- Uluslararası ilişkiler alanında yeni bir program okumak isterim. Bir de Registan Meydanı'nda çayımı yudumlamak, Burana Minaresi'nden İpek Yolu'nu izlemek, Çin Seddi'nde gezinmek, Orhun Abideleri'nde tefekküre dalmak, Tuna Nehri'ni seyretmek, Otranto Kalesi'ne gidip Fatih Sultan Mehmed'in vizyonunu anlamaya çalışmak... Kısacası atalarımızın kılıç kuşandığı, at koşturduğu vatan topraklarını gezmek isterim.
- Şayet tarihçi olmasaydınız hangi işi yapmak isterdiniz?
- Muhtemelen bir kitabevi açardım. Ben bir toplumun kitapla barışmadan diriliş yaşayamayacağına inanıyorum. Hem okur hem geçimimizi temin ederdik. Artık emeklilik hayalimiz, nasip olursa...

- Peki neden tarih? Bu alana ilginiz tam olarak ne zaman başladı?
- Lise yıllarında ilginin yoğunlaştığını söyleyebilirim. Her satırı kahramanlıklarla dolu bir milletin tarihini okuyup onu sevmemek mümkün değil. Tarih dersinin bir de insana ders verme tarafı vardır ki ben onu çok önemsiyorum. Tarih sevgimde lise tarih öğretmenlerimizin de etkisi büyük, çünkü ben fen bölümü mezunu olduğum halde sadece tarih tercihi yaparak üniversite sınavına girmiş bir öğrenciyim. Bu yönüyle tarihi sevdirecek en önemli yer okuldur diyorum.
- Ne zamandan beri ve hangi dergilerde tarihî yazılar kaleme alıyorsunuz?
- Geçmişte birçok tarih/strateji dergisinde yazı yazdım ancak şuan Düşünce ve Tarih Dergisi'nde yazıyorum.
- Tarihin en çok hangi dönemi ilginizi çekiyor?
- En çok Yakınçağ Dönemi ilgimi çekiyor. Bu sebeple Yüksek Lisans öğrenimimi de Yakınçağ Ana Bilim Dalı'nda yaptım. Yiğidin düştüğü yerden kalkabilmesi için neden düştüğünü idrak etmesi gerekir diye düşünüyorum.
- Ülkemizdeki tarih öğretimini nasıl değerlendiriyorsunuz?
- Türkiye'de tarih eğitimi genel itibarı ile bilgi aktarımı esasına dayanır. Öğrencilerin; isimleri, olayların tarihini ve olayların sebep sonuçlarını maddeler halinde ezberlediği takdirde iyi tarih eğitimi aldığı varsayılır. Yalnızca bilgi üzerine yoğunlaştığı vakit, beceri ve tutum dediğimiz boyut zayıf kalıyor. Tarih dersleri değer eğitimi noktasında da önemli bir alandır. Son yıllarda bakanlığımız bu eksikliği giderici adımlar atıyor. Umarım gelecekte bilgi boyutunun yanında beceri ve değer boyutu daha öne çıkar.
- Tarihte bir yolculuğa çıkma imkânınız olsa hangi döneme gidip kimlerle tanışmak isterdiniz?
- Türklerde bilgi ve bilge kişi çok önemlidir. Ben tarihte bir yolculuğa çıksam öncelikle tarihimizdeki bu bilge insanlarla sohbet etmek isterdim. Bilge Tonyukuk, Nizamülmülk, Uluğ Bey, Yusuf Has Hacib, Ahmed Yesevi, Akşemseddin ve Mimar Sinan bunlardan sadece birkaçı...
- Son dönemde oldukça popüler olan tarihî dizi ve filmler hakkında ne düşünüyorsunuz?
- Tarih dizi ve filmlerine toplumun tarihimize olan ilgisini arttırması bakımından müsbet bakıyorum. Bu sayede tarih alanındaki neşriyat da artmış durumda. Ancak tarihimizin dizi ve filmlerden öğrenilemeyeceğini de bilmemiz gerekiyor.
- Peki ya gün geçtikçe sayısı artan tarih içerikli sosyal medya hesapları?
- Sosyal Medya kısmına gelince orası kontrolsüz bir alan. Gerçek olmayan birçok paylaşım ilgi çekici görsellerle sunularak gençlerimiz yönlendirilmeye çalışılıyor. Gençlerimiz mutlaka sosyal medya paylaşımlarını sorgulamalı.
- Bizim merak ettiklerimiz bu kadar hocam. Dergimizi okuyacak olan arkadaşlara hitâben neler söylemek istersiniz?
- Gençlerimizin görevinin, sadece ecdadımız ile övünmek değil ecdadını övündürecek işler yapmak olduğunu düşünüyorum. Bu açıdan gençlerimize Nobel Ödüllü Türk Bilim İnsanı Prof. Dr. Aziz Sancar'ın; "Ne kadar zeki ve kabiliyetli olursanız olun, olağanüstü seviyede çalışmadan kendinize, ailenize, memleketinize ve insanlığa önemli katkı yapmanız mümkün değildir." sözünü hatırlatmak isterim... Teşekkür ederiz hocam

İMTİYAZ SAHİBİ

Mustafa MESCİOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ayşegül ARIÖZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hümeyra KAYA

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif Özgür KALYONCU

YAYIN KURULU

Ayşegül ARIÖZ

Hümeyra KAYA

Elif Özgür KALYONCU

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk /

ANKARA 0 (312) 837 12 55